

че Марко го излъгълъ и забѣгналъ. Но нѣмаше какво да прави — трѣбваше да гостува черния арапинъ. Него поканиха въ двореца и му сложиха най-скъпи и сладки ястия — сама Айкуна девойка му ги поднасяше. Арапина ядѣше и лакомо гледаше момичето. Но дали за нея бързаше, или се бѣше уплашилъ отъ срещата съ непознатия юнакъ? Веднага следъ вечерята, той поржча да се приготви всичко за пжтъ, та зарана преди изгревъ да отведе невѣстата.

Една тревожна нощъ прекараха султана и дъщеря му. Тѣ не знаеха, какво е станало съ царевича, а се плашиха да продуматъ да не расърдятъ черния арапинъ.

И когато съмна, всичко бѣше готово за пжтъ.

Тритѣ хиляди арапи чакаха на конетѣ си. Отъ султанскитѣ яхъри излѣзоха деветъ кочии. Въ първата седѣше Айкуна девойка. Осемъ возѣха нейния чеизъ. И тръгнаха всички презъ града. Пръвъ вървѣше черния арапинъ, следъ него деветѣ царски каляски, на края тритѣ хиляди арапи. Султанъ Селимъ се прости съ дъщеря си. Той плачеше скришомъ. Тя не плачеше, но то бѣше по-лошо. Момичето бѣ решило, кога шествието минава морето, да се хвърли въ него, но да не става жена на арапа.

И когато излѣзоха отъ града, и засинѣ отдалече морето. Айкуна подаде глава презъ колата да види и избере мѣсто да се хвърли. Не видѣ морето. Задъ нея, дето вървѣха тритѣ хиляди арапи, се подигна вихрушка. Като тъменъ облакъ налетѣ нѣщо върху коницитѣ и помете всички. Чуха се виковете, молби и писъкъ. Дотичаха напредъ нѣколко конници. Тѣ махаха ржце и вайкаха. Черния арапинъ се обърна и ги дочака.